

Moji najdražji nadmorski ljubezni

*Upanje živi v vsakem času
in ni last samo ene civilizacije.
Zdi se, kot da je boj s silami narave tako na morju
kot v puščavi ali v gorah narekoval priprošnje
k zunajnaravni ali nadnaravni sili,
ki se je na morju kazala
v moreči neskončnosti.*

Michel Mollat du Jourdin

*Kot brezmejno morje
smo sposobni sprejeti valove življenja,
ki se pretakajo skozi nas.
Tudi ko morje razburkajo vetrovi dvomov vase,
lahko najdemo pot domov. Sredi valov lahko odkrijemo
svojo obsežno in budno zavest.*

dr. Tara Brach

*Potapljam se v svojo dušo,
ker tu ni globinskih pasti,
ampak le ljubeče zavedanje in razodetje.
V meni zdaj domujeta mir in neskončnost,
ki nista moreča, marveč osvobajajoča.*

Ajša Grlec

KAZALO

Prolog	9
Odhod	13
Kris in Ajša	23
Petelinja predjed	27
Robert	31
‘Splitte moj’	47
In naše morje?	55
Komiža	67
Robert	73
Abeceda potapljanja	79
Hobotnica Modrijanka	97
Pod morsko gladino	107
Robert	115
Usodni načrt	123
Jabuka	127
Potop	135
Kris	139
Jutranji klepet	145
Pogrešana	157
Dvig	161
Sirena	165
Reševanje	169
Skrivnostni otok	173
Iskanje	181
Telefonska klica	185
Preživetje	189
Adrijan in Lučka	197
Robert	203
Večnost v morju	209
Ajša	215
Robert	229
Ajša	243
Jasno videnje	253
Povratek	267
Epilog	285

Zahvale	289
Dobrohotni pripis	292
Spremna besedila		
Arne Hodalič	293
Mate Dolenc	295
Mitja Slavinec	297
Tadeja L. Zupan	298
O avtorju	303

Prolog

Tistega poslednjega junijskega večera se je nad robom slemena Šavrinskega gričevja razprostrlo nenavadno vijolično-zelenkasto nebo, in to ravno tam, kjer je kot pozidano orlovo gnezdo tiho čepelo bivališče samotarja. Še pozimi okoli Miklavža, ko naj bi ta na rdečem obnebj u pekel piškote, ni bila svetloba nikoli tako mogočna. In hkrati zlovešča. Marsikdo je šele čez nekaj dni izvedel, da je bil takrat tudi v naših krajih viden čisto pravi severni sij, ker je Sončev vihar s kozmičnim vetrom bombardiral molekule planetarnega magnetnega polja in jih kot vesoljni slikar barval v hipno fresko.

Gručasta Padna se je dotikala sijočega oboka s štrlečim cerkvenim zvonikom vaškega zavetnika in patrona sv. Blaža, kot da bi želela poleg svetopisemske mavrice vzpostaviti še trdnejši stik z Bogom.

Pozno je že bilo, čas za spanje in sanje, ko si je Adrijan Parovel vnovič natočil čašo domačega tropinovca. Zadnja leta je v njem še intenzivneje utapljal žalost zaradi mnogo prerane smrti svoje ljubljene žene Ane, ki je edina zmogla prenašati

njegove muhe, pijančevanje, vratolomne salte čez plot in druge pregrehe. Čeprav je šele pred kratkim trčil v Abrahama, so bili njegovi košati lasje že osiveli, brada presenetljivo temna, njegovo izklesano obličje in tršata postava pa sta upodabljali osebo, ki je večino delovnega življenja odslužila na Solinah, dasiravno ob znatnih alkoholnih količinah.

Iznenada je predirljivo zazvonil stacionarni telefon, kar se zaradi novodobnih mobilnih naprav in obče digitalizacije ni dogodilo prav pogosto.

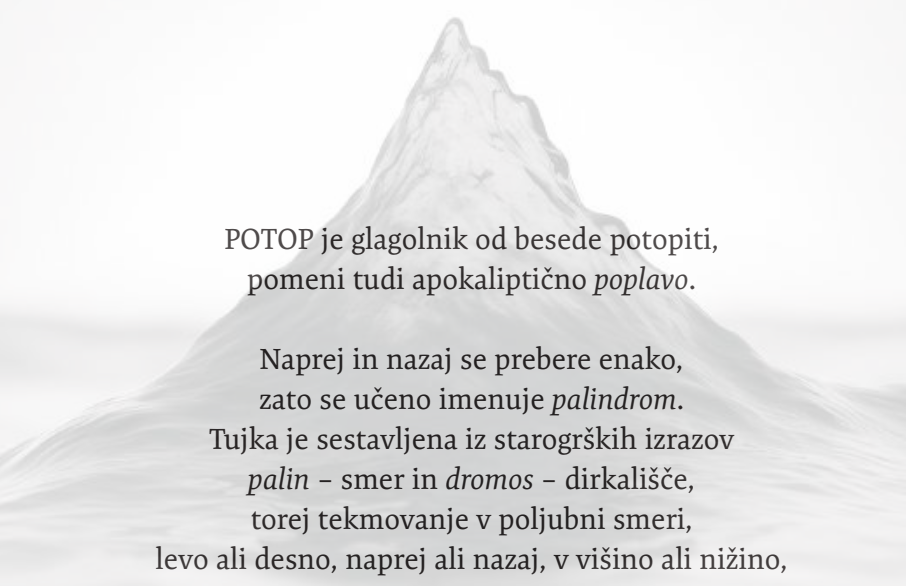
»Pronto, kaj je spet narobe?« je čemerno zagodrnjal med kolcanjem, prepričan, da ga kličejo iz prostovoljnega gasilskega društva, ki mu je predsedoval na tako zavzet način, da brez njega frdamani sočlani, kot se je rad ponorčeval, niso zmogli niti piti, jesti ali žarnice zamenjati. Kaj šele kaj pogasiti.

Čez nekaj minut je telefon zahreščal tudi na severovzhodu Slovenije v zatišju spokojnega Ledavskega jezera, umetnega rečnega zajetja vode na območju vasi Ropoča in Krašči v Krajinskem parku Goričko.

Oglasila se je Ajšina mama Lučka Grlec, štiridesetletna ločenka z majhno kmetijo, kjer so ji družbo delali edinka, kadar jo je obiskala, pes, mačka, kokoši in nekaj glav živine.

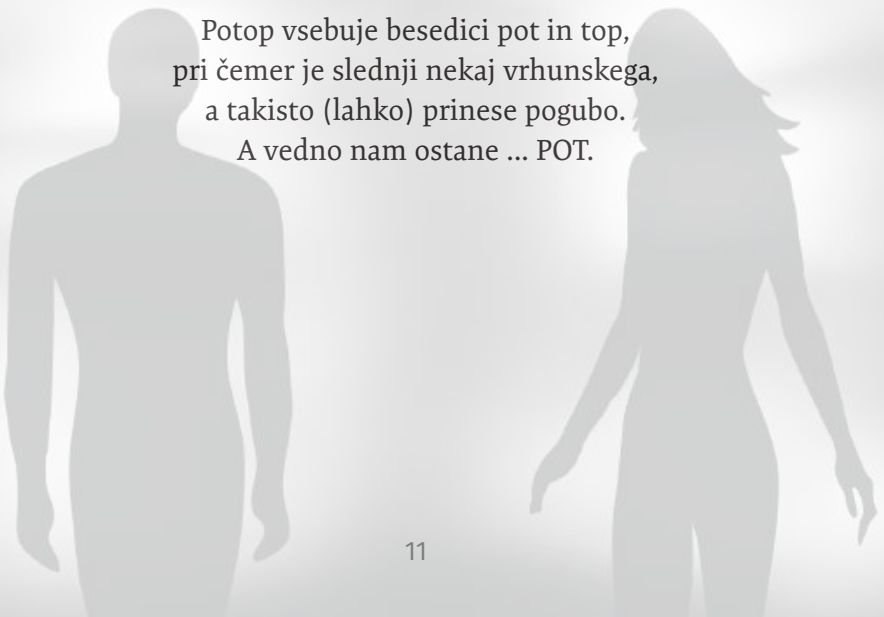
Klica sta zarezala v življenje obeh duš tako, kot še nič doslej, ne glede na to, da sta se že oba vrla človeka prebijala in prebila skozi težke preizkušnje.

A klica življenja, ki bo vzknila iz te bolečine, se je kot svetla napoved že prižigala na obzorju, kjer sta nedaleč od zvezde danice zažareli dve večerni zvezdi, Castor in Polux.

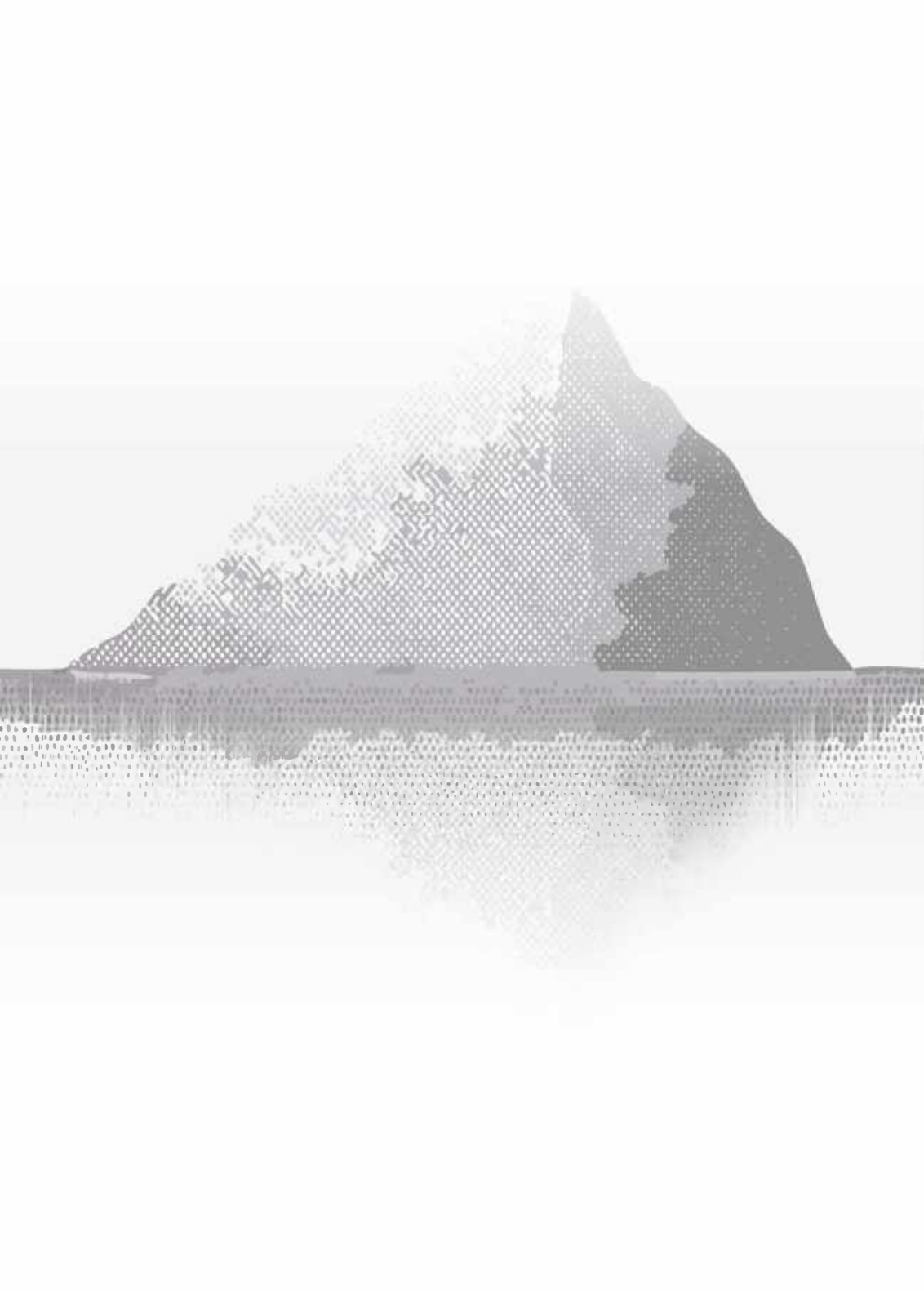

POTOP je glagolnik od besede potopiti,
pomeni tudi apokaliptično *poplavo*.

Naprej in nazaj se prebere enako,
zato se učeno imenuje *palindrom*.
Tujka je sestavljena iz starogrških izrazov
palin – smer in *dromos* – dirkališče,
torej tekmovanje v poljubni smeri,
levo ali desno, naprej ali nazaj, v višino ali nižino,
v užitek ali trpljenje.

Potop vsebuje besedici pot in top,
pri čemer je slednji nekaj vrhunskega,
a takisto (lahko) prinese pogubo.
A vedno nam ostane ... POT.

Odhod

Sprane ulice imajo poseben vonj, ki ga je težko zaduhati skozi besedni filter. Roberta je potisnil v časovni stroj in ga prestavil v zgodnjo puberteto, ko se je v trdi temi ob treh zjutraj z dirkalnim kolesom vozil iz Šiške v drugi prekat glavnega mesta, kjer se je prvi mesec poletnih počitnic ponosno udingal pri podjetju *Sadje in zelenjava*. Z zaposlenimi delavci in zaporniki je do enajstih raztovarjal vreče zelja in paprik s tovornjakov, vmes prebiral jabolka, hruške, jagode, grozdje, slive in sočivje, preostanek dneva pa je bil prost, bodisi doma ali v družbi prijateljev ob osvežilni reki Savi v Črnučah. Za enomesečno plačo si je kupil kvadrast vzhodnonemški radio, kavbojke in še nekaj denarja mu je ostalo; tako je to bilo v tistih časih, ko starši še niso vzgajali otrok pretirano zaščitniško in jih razvajali v mehkužce.

Hm, mehkužci, je pomislil, vedno nagnjen k neizprosному posploševanju, ki ga je nekajkrat drago stalo, a zlepa ne izučilo, ko se je na glavni avtobusni postaji, ki so ji mestni pomembneži

že desetletja obljubljali novo podobo, poslovil od soproge Iris.

Res je ljubezniva, da me je takole zgodaj pripeljala na zbirno mesto. Tega enotedenskega potapljaškega tabora, ki se bo letos odvil na hrvaškem otoku Visu, res ne bi rad zamudil. Moj angel varuh, ki mi noč in dan stoji ob strani, me vodi in vsega hudega me brani.

Poročena sta bila že štirideset let z dvema odraslima otrokoma in s petimi vnučki. Mlada sta se zaobljubila po današnjih merilih, a takrat, pri dvajsetih, je bila njuna odločitev za skupno življenje normalna in spontana, iz ljubezni in ne zaradi ljubezni, čeprav sredi študija. Zdaj, ko sta oba optimistično zakoračila v sedmo desetletje tuzemskega bivanja, bi bilo res malce pozno, da bi drug drugemu oporekala hobije, recimo ona njemu *tauhanje* ali on njej skorajda obsesivno *štrikanje*, kvačkanje, krojenje in šivanje.

Je pa res, roko na srce, se je namuznil, moj konjiček je nevaren in njen ni, razen bolečin v zapestjih in ramenih, zato primerjava ni najbolj korektna.

Ko ga je njegova izvoljenka prvič videla v prostem potapljaškem elementu, ni bilo prijetno, pravzaprav je bila to ena prvih stresnih preizkušenj njune zakonske zveze. Dober teden po poroki sta odšla na nekajdnevno taborjenje na otok Pag. Ker se je Robi trudil na vsakem koraku, da jo fascinira, se je v nekem trenutku povzpел na impozantno skalo nad morjem in elegantno skočil na glavo. Toda ko se je prikazal na gladini in ji vzneseno pomahal z obema rokama, je zgroženo opazil in kriče oznanil, da nima več poročnega prstana.

»Če ne najdeš prstana, je najine sreče konec,« je slišal njen zaprepaden glas in se v istem hipu potopil štiri ali pet metrov globoko, brez maske ali plavalnih očal, mrzlično je brskal in tipal po dnu, da bi našel dragoceni obroček. Prvič ni šlo, niti

drugič, čutil je v pljučih, da je bila verjetnost najdbe nezatna; a med tretjim potopom na vdih je zlato vendarle čudežno poblisnilo iz mivke, zagrabil je njuno relikvijo in švignil iz vode ter kričal kot obseden »imam ga, imam«!

Živemu človeku se res marsikaj pripeti, ampak od prstana se odsihdob ni ločil več, razen med spanjem, plavanjem in potapljanjem; od Iris pa sploh ne, razen izjemoma za naslednji teden, ker ni mogel odkloniti vodenja odprave.

Objel jo je in poljubil, svojo najdražjo *tršico*, kot jo je ljubkovalno klical zaradi njenega dolgoletnega učiteljevanja na bežigranski gimnaziji, ona pa mu je požugala, da naj pazi nase in naj ne pretirava, češ, *ti že veš, kaj imam v mislih!*

Močno je vdihnil, kot bi se želel dodobra nadihati nostalgичnih dišav ob neslišnih melodijah Šifrerjevega vonja železniških postaj in Mežkovih ljubljanskih cest. Obložen je bil z nenavadno veliko prtljage za priletnega človeka, ki je vključevala zajeten planinski nahrbtnik z oblačili in osebnimi potrebščinami, podolgovato torbo *Mares* s potapljaško obleko, regulatorji, ventili, kompenzatorjem plovnosti, svetilko, nožem in podvodnim računalnikom, 15-litrsko jeklenko s stisnjenim zrakom in plastični pas s svinčenimi utežmi.

Ura je bila četrta na štiri in čeprav je bil odhod predviden čez petinštirideset minut, je avtobus *Setra* za petintrideset potnikov z napisom ZASEBNI PREVOZ že čepel na dogovorjenem mestu. Robert je nekje prebral, da naj bi bili vsi avtobusi te ugledne znamke izdelani v skladu z visokimi zahtevami glede 'oblikovanja, udobja, varnosti in inovativnosti v imenu popolnega doživetja za voznike in potnike'. V vsakem vozilu se menda še danes odražata vizija in strast nemškega inženirja, da bi izdeloval najsodobnejše avtobuse, o čemer se je tudi Robert že večkrat prepričal.

»Živijo, Joško, točen kot vedno, pa čeprav je rana ura slovenskih fantov grob,« je v smehu pozdravil šoferja in ga prijateljsko objel kot starega znanca, kar sta dejansko bila, v dobrem in niti nikoli v slabem. Marsikam sta že potovala skupaj, križem kražem po Evropi, vse do Škotske in Islandije, zdaj prvič v takšnem potapljaškem aranžmaju. Po upokojitvi je Jože Klevar le izjemoma prevažal manjše skupine na krajših relacijah, tokrat trideset članic in članov Potapljaškega društva Leščur, namenjenih v južno Dalmacijo. Bil je čokat, brkat in simpatičen človek manjše rasti in brez tipičnega šoferskega trebuha; za dobro vago ga je bilo v hlačah, predvsem v smislu hrabrosti in ne česa pogrošnega. Šušljalo se je, da naj bi na enodnevni izletih, kamor je pretežno vozil šolsko mladino, med čakanjem na povratek tudi sam smučal, plaval ali tekkel, odvisno od lokacije in letnega časa. To je bilo kajpak strogo prepovedano, a so ga vsi tako zelo čislali, da se niso pritoževali, celo obratno, pogosto so povpraševali, ali bo nemara prav on vozil na določeni relaciji in njegovemu razporedu prilagajali potovalne načrte. Potapljal se ni, ampak Robert je dobro vedel, da lahko računa na njegovo pomoč pri postavljanju tabora, kuhanju in tehničnih opravilih.

»Kje si, legenda žabarska,« je odzdravil Jože, »saj veš, da ne boš dočakal toliko let, kot jih že zdaj izgledaš,« ga je zbodel v svojem značilnem zafrkantskem stilu, ko je zlagal njegovo dragoceno kramo v prtljažnik. Opazka je bila kakopak namenoma pretirana, ker se je Robert solidno držal za svojih dvainšestdeset letij. Kot bibliotekar z univerzitetno izobrazbo je imel dokaj predvidljiv in obvladljiv delovnik v eni največjih ljubljanskih knjižnic, zato si je lahko privoščil obilo prostega časa. Sodelavci so ga spoštovali, čeravno ga je direktorica včasih dobrohotno podražila, da ni zaposlen v

Borgesovi *Babilonski knjižnici*, ki je bila zamišljena kot vesolje, zgrajena iz neskončnega števila šesterokotnih galerij, od koder naj bi pogled segal v brezkončna nadstropja. Težnja po iskanju knjige vseh knjig je bila prispodoba iskanja univerzalnega spoznanja, kar je vseskozi počel tudi Robert, tako da je včasih med delovnim časom namesto na kosilo skočil v kakšno drugo biblioteko ali knjigarno in se vsaj za pol ure zatopil v še kakšen nov brezdanji ocean besed.

Vsako jutro je izvajal tibetanske vaje za pomlajevanje in meditiral, hodil enkrat na teden v fitnes, plaval in se potapljal, a se je v pasu kljub temu razširil in v bicepsih zožil, čemur so se uspeli izogniti le redki blagoslovljeni vrstniki. Teka ni maral – še huje, šel mu je na živce, ker se je po njegovem godrnjavem prepričanju podobno kot golf sprevrgel v mondenni šport. Samooklicani pripadniki intelektualne, gospodarske, kulturne in politične elite so te brž ožigosali za drugorazrednega Slovence, če se nisi udeležil vsaj dveh maratonov letno, enega doma, po možnosti v Ljubljani ali Radencih, in drugega v tujini, recimo v Londonu, New Yorku ali Bostonu. V časopisnih portretih znanih osebnosti je po novem celo poudarjeno, da je nekdo maratonec, in temu čudaškemu podatku je običajno pripisan osvojeni čas. Ob tem novinarji zamolčijo, da je marsikoga prav zaradi tekaškega pretiravanja v srednjih letih zadela srčna ali možganska kap, čeprav ni povsem gotova vzročna zveza ... Najbrž je Robertovemu *antitekaštvu* botroval sindrom Ezopove lisice in nedosegljivega grozdja, ki ga je javno zaničevala zaradi njegove previsoke pozicije. Ko mu je nekoč malomarni anesteziist pred rutinsko operacijo kolena uničil enega od hrbtnih živcev, so mu oslabele mišice na desni nogi, tako da ni mogel več teči, le hodil je lahko, in še to nekoliko šepaje. Toda v možgane si je vendarle vtisnil bodrilne besede

svetovno znanega tekača Deana Karnazesesa – *da naj tečemo, ko lahko, hodimo, če je treba in se plazimo, če moramo; samo nikoli naj ne obupajmo!*

In ni obupal.

Polagoma so na prizorišče kapljali tudi drugi udeleženci morske avanture, med katerimi je bil Robert najstarejši, dolgoletni predsednik društva, potapljaški starosta in starešina, četudi ne po uradnem rangju, ker ni bil inštruktor z eno, dvema ali tremi zvezdicami. Povsem zadovoljen je bil s kategorijo *Potapljač 4* po standardih CMAS – *Confédération Mondiale des Activités Subaquatiques*, svetovne zveze za podmorske dejavnosti, ki je bila ustanovljena leta 1959 v Monaku in odsihdob združuje potapljaške organizacije in zveze z vseh celin. Njegov potapljaški čin je bil časten, primeren le za izkušene potapljače, ki so se maksimalno angažirali na področju izobraževanja in organiziranja na nivoju kluba. Lahko je vodil potope, asistiral inštruktorjem in bil že nekajkrat na čelu potapljaških odprav in taborov.

Ko je nekoč kot mladoletni nadobudnež obiskoval potapljaški tečaj, ki ga je organiziralo DRM – Društvo za raziskovanje morja in podvodne športe, je usposabljanje trajalo več mesecev z zahtevnimi praktičnimi in teoretičnimi urjenji, od plavanja v bazenu do spoznavanja osnovnih zakonitosti

potapljanja, fizike, fiziologije, potapljaške opreme, poškodb in bolezni, podmorske favne in flore ter podvodne orientacije. Kako silno je bil ponosen, ko je v Fiesi opravil zaključni izpit in si nadel klubsko modro majico z naslikano hobotnico na sprednji strani! Še zdaj jo ima, zakrpano in zlizano, a je noče zavreči, čeprav mu jo je žena že večkrat skušala izmakniti, da bi jo degradirala v cunjo za brisanje prahu. Dandanes je možno pridobiti potapljaško licenco v nekaj dneh ali še prej, odvisno od letovišča in debeline denarnice, kar je zagotovo eden od razlogov za nesreče, v katerih vedno znova ugašajo človeška življenja. Že enkrat je prevečkrat, a žal je bilo več tragičnih primerov, zlasti na Hrvaškem.

Prtljažnik je bil hitro natrpan s podvodnimi športnimi rekviziti, akvalungami, kompresorjem za polnjenje jeklenk, šotori, zloženim gumenjakom z izvenkrmnim motorjem, živežem za prve dni in s pijačo, pretežno s pivom v zabojih, pletenkami vina in steklenicami domačega žganja. Je že tako in ni prav, da tudi med potapljači prednjači dvorezna prisega v dveh delih, namreč da *ne pijejo več* ... po kratkem pomenljivem premoru pa običajno sledi pristavek, da *manj pa tudi ne*. Robert ni več poskusil alkohola, ker je v preteklosti močno pretiraval, vendar se je dovolj pravočasno uprl temu zahrbtnemu demonu in ga za vselej izgnal iz svoje psihe in telesa.

Domala vsi so prišli pravočasno, inštruktorji, starejši, mlajši in novopečeni potapljači, razen Krisa Parovela in Ajše Grlec, ki sta *cajt* dojemala kot relativno postavko, nekakšen neobvezujoč družbeni dogovor. Vselej sta zamujala, kjerkoli in kadarkoli, tudi če bi bila povabljeni na lastno svatbo ali na podelitev državnega priznanja z denarno nagrado – dasiravno bi bila v tem primeru zamuda verjetno obratno sorazmerna z višino podarjenega zneska.

»Katero smer boš ubral, zlati moj Jože, *koji više ne može?*« mu je pomežiknil Robert, ko je nestrpno pogledoval naokoli, kdaj se bosta pojavila zamudnika.

»Gremo do Novega mesta in naprej do Črnomlja in čez na Vinici, pa do Bosiljevega in *nema Splita do Splita!* Tako pravi *Google Maps* in tako čutim na vodi, potem bo že prava smer. Če bo vse po sreči, bomo zgodaj popoldne ujeli trajekt za Vis in po poldruhi uri morske plovbe in dvajsetminutni cestni vožnji prispeli v Komizo, ergo dosti zgodaj, da bomo še podnevi postavili tabor na območju kampa Kamenice, če bo županja držala obljubo.«

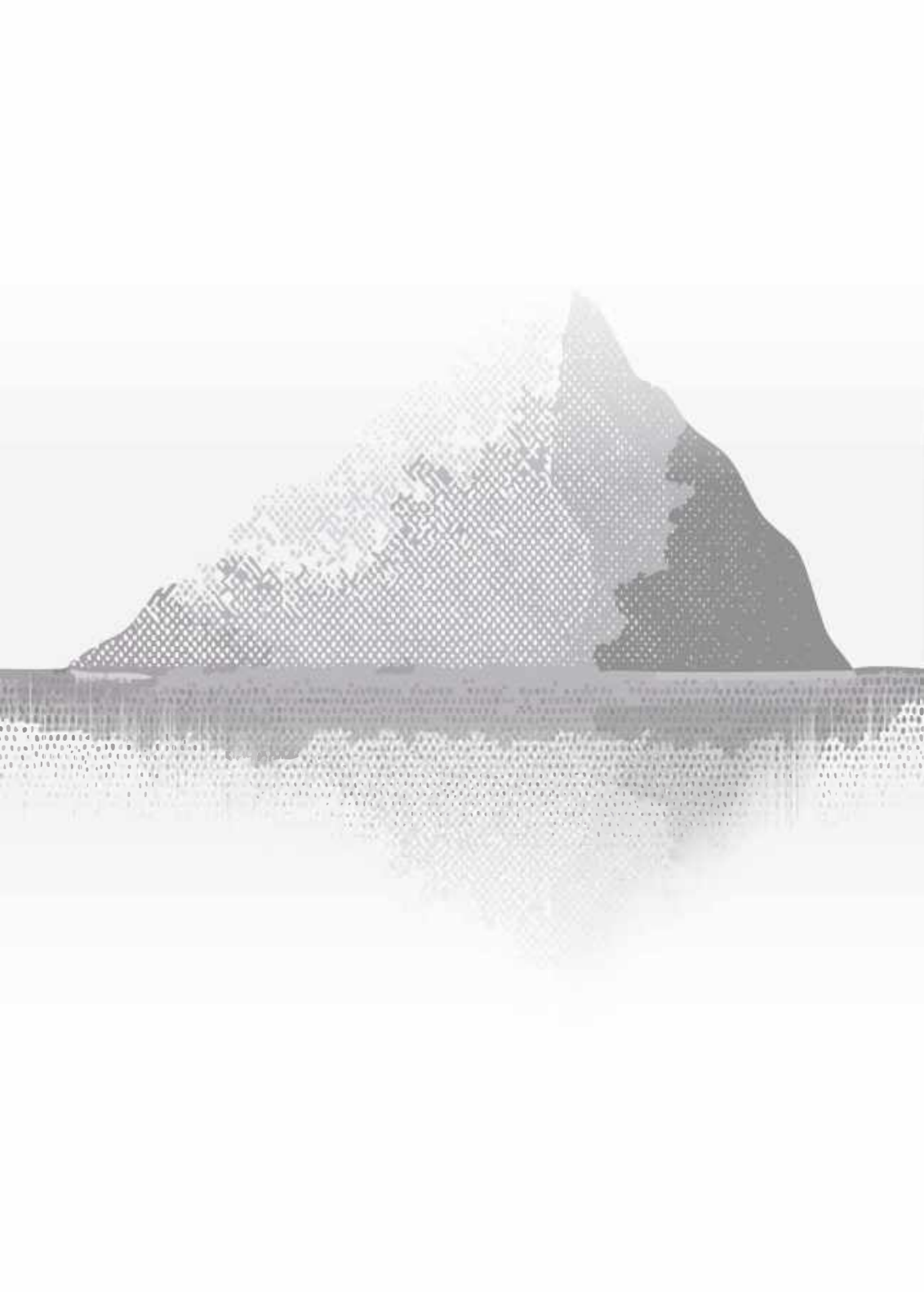
Večina potnikov se je že posedla, da bi nadaljevali z jutranjim spancem, opremljeni s spalnimi maskami, blazinami, čepki, slušalkami in predvsem mlajši s pametnimi telefoni z glasbeno aplikacijo *Spotify*, ko se je pred avtobusom sunkovito ustavil taksi.

»Oprosti, Roberto, da sva pozna, so bili prometni zastoji,« je sopihajoče izdaval Kris, ne da bi pred tem vsaj bežno pomislil, da tako zelo bedast izgovor ob tej uri še največjega naivneža ne bi prepričal, čeprav ga je priobčil absolvent strojništva in vsestransko nadarjen športnik, izurjen potapljač tretje kategorije in ekstremist, ki mu nobena gora ni bila dovolj visoka in nobeno dno zadosti globoko. Ajša se je zgolj očarljivo in nedolžno nasmehnila in skomignila z rameni, čeravno bi človek pričakoval, da bo kot brucka na pravni fakulteti postregla s kakšnim brihtnim latinskim izrekom, recimo *festina lente* – hiti počasi ali kaj sličnega. V Krisa se je zaljubila, ko je komajda dopolnila polnoletnost, in že v prvih mesecih njunega druženja opravila začetniški potapljaški tečaj, da bi bila lahko z njim tudi v morju.

Robert je zmajal z glavo in jima z roko pokazal, naj se čimprej

vkrcata. Še enkrat je preštel potnike in jim po mikrofону namenil prgišče prijaznih besed za dobro jutro in lahko noč, nakar se je obrnil k šoferju in mu v stilu prastare televizijske reklame za smučišče na Krvavcu vzkliknil:

»Jože, požen, mi smo prpravljen!«

Kris in Ajša

Kris je bil edinec, ki je odraščal v osrčju Slovenske Istre. Navzlic obilju rožmarina, bližini Portoroža in raznovrstnih rož, ki so ga obkrožale, ni bil deležen rožnatega otroštva.

Oče je ob petkih in svetkih garal v Sečoveljskih solinah in pozimi v skladiščih soli, od koder je ob večerih opit odkreval domov, kar se je na kavču pred televizijo le še stopnjevalo, dokler ga ni pobralo do novega čemernega jutra. Ni bil fizično nasilen, marveč le verbalno, toda njegove razjarjene besede so marsikdaj bolj skelele kot udarci. Bil je egocentrično zaverovan vase in v svojo domnevno vsemogočnost, brez kančka samorefleksije, in hkrati nesrečen, ker se je – tako si je prigovarjal – pustil ujeti v začaran krog enoličnega in po občih kriterijih neuspešnega življenja.

Nikoli ni pohvalil sina, ga stisnil k sebi, objel ali vsaj potrepljal po ramenu, niti ga ni poklical po telefonu med študijem v Ljubljani, ker pač tudi njegov stari tega ni počel, saj se bojda takšno razkazovanje čustev ni spodobilo za moškega;

ni bilo možato. Kadar je bil doma, se je pogosto sprehajal gol ali se na terasi sončil v Adamovem kostumu, zavedajoč se porjavelega mišičastega telesa in brezbrizen do posledic, ki jih takšno vsiljevanje golote lahko povzroči na otroku (danes bi temu rekli zloraba). Vzgojen je bil stiskaško in se ni potrudil, da bi se rešil tega vzorca. Nekoč je sicer sina šokiral z božičnim darilom v obliki čeka za 500 evrov, pravzaprav ga je narisal na papir kot zaobljubo, da mu bo izročil denar, ko bo dobil plačo, a tega ni nikoli izpolnil, ker je zanj štela le takojšnja potešitev ega.

Adrijanova žena Ana je bila kmetica, pristna Šavrinka, ki je pridelano zelenjavo, jajca, perutnino, klobase, česen, sezonsko sadje, divje šparglje, domače olivno olje in vinski kis prodajala na tržnici v Kopru in Trstu. Kljub napornim delovnikom je ljubeča in vselej nasmejana skrbela za svoja moška in mlajšemu v veliki meri nadomeščala očeta, ki je bil bodisi odsoten ali pijan, čeprav dobričina v srcu, le tega pokazati ni znal ali zmogel.

Kris je bil pameten deček, ki je z lahkoto izdelal osnovno in srednjo šolo ter bil sprejet na strojno fakulteto ljubljanske univerze, kjer je zopet blestel. Svoje duševne rane je blažil s športi, med katerimi so vse bolj prednjačili adrenalinski, nevarni: turno smučanje, prosto plezanje, padalstvo in jamarstvo ... Naposled pa ga je zasvojilo potapljanje.

Po potapljaških kuloarjih se je šepetalo, da bi bil rad ovekovečen na seznamu tajnega kluba 100, nekakšnega globinskega kulta, ki ga je propagiral eden najbolj nadarjenih potapljačev in na koncu tudi sam dočakal konec v jamskem labirintu idrijskega Divjega jezera. Za rekord se je bilo treba z avtonomno potapljaško opremo z navadnim stisnjenim zrakom potopiti vsaj sto metrov, kar je bilo kajpak dokazano smrtno

nevarno, toda za marsikoga žal še vedno nezadržno mamljivo.

Ko je nepredvidljivi Bog tistega vročega opoldneva med pobiranjem krompirja brez zdravstvenega opozorila poklical k sebi Krisovo mamo, je pretreseni sin še bolj izzval usodo in zamorjenega očeta skorajda ni več obiskoval. Nekoliko se je umiril, ko je na dnevu slovenskih potapljačev ob Kolpi spoznal Ajšo; zdaj sta bila dva, ki bi se lahko družno lotevala pustolovščin – v dvoje je lepše. A namesto da bi bilo bolj varno, je lahko hitro še nevarnejše.

Ljudje radi verjamemo v naključja, čeravno je morda res vse 'na ključ', ker je vse medsebojno povezano in prepleteno v neskončnem energijskem prostoru. Bržkone smo si zato tudi človeška bitja usojena zaradi nevidne privlačnosti, ki jo imenujemo ljubezen, najmogočnejša sila v veselju.

Ajša je bila prav tako edinka, ki je živela z materjo samohranilko na skromni prekmurski kmetiji. Mož in oče ju je zapustil nekaj tednov po hčerkinem rojstvu s klišejskim izgovorom, da ga otrok in zakonska zveza dušita, on pa bi rad še svobodno dihal, potoval in spoznaval svet in domovino – širina njegove domovine pa so bile predvsem druge ženske, brez obveznosti.

Ajša ga ni nikdar več videla in se je le medlo spominjala neke predstave o njem z dveh, treh fotografij in redkih

maminih pripovedi. Vendar je podobno kot Kris zmogla svoje otroške travme preobraziti v intenzivno izobraževanje in ples; najraje je imela latinskoameriško *bachato*. Vseskozi je bila odličnjakinja in tudi v prvem letniku ljubljanske pravne fakultete ena najboljših študentk med 350 vpisanimi, kar je bila sijajna odskočna deska za nadaljnji študij in pravniško kariero. Ko se je do ušes zaljubila v Krisa, se je prvič v življenju počutila zares srečno; samo to jo je občasno grizlo, da jo bo njen neustavljivo drzni fant speljal na kriva pota, previsoko ali pregloboko, čeprav bi zanj in zaradi njega storila vse in še več.

Intuicija je mnogo bolj preroška, kot si mislimo ...

Petelinja predjed

Ajša in Kris sta se udobno namestila na zadnjih sedežih *korjere*, kot se po primorsko reče avtobusu, kjer ju bo vsaj še dve uri varno skrivala tema, vabeča k nežnemu mečkanju. Oh, kako so nenasitna ta nora hormonska leta!

Ajša je bila oblečena v vroče hlačke iz *džinsa*, iz katerih sta kipeli porjaveli bedri, vsako na notranji strani tetovirano z risbo delfina. Kadar ju je stisnila, se je zdelo, da se ljubki živali kljunčkata z gobčkoma, kot Ajša in Kris ...

Dolge, temno rjave lase si je na zatilju nekoliko staromodno spela s *špangicami*, čeprav je večina deklet uporabljala elastike, toda njej je bilo figo mar za prevladujoče mnenje in raznovrstne modne muhe, četudi bi ji kdo zasmehljivo očital, da je *lejm*, torej da ni *kul*. Zgoraj je bila odeta v belo bombažno srajco, pod katero ni nosila modrčka, kar sta zgovorno izpričevala dva bela, obla hriščka, pokrita s temnima kolobarjema s štrlečima vršičkoma na sredini. Čudovito se je ujemala s Krisovim nabildanim telesom, ki je izvabil marsikateri ženski in moški

poželjiv pogled in vzdihljaj, a je vedela, da je bil samo njen in edini.

Njuna pričakovanja o nadaljnem razpletu avtobusnega ljubkovanja so se kajpada razlikovala, tako kot se praviloma dogaja pri fantih in puncah, če zanemarimo morebitno specifičnost istospolnih in *nebinarnih* partnerjev. On bi si zaradi previsokega testosterona želel še ene odrešitve jutranjega vstajenja, ampak ona bi se zdajle le *muckala*, kot je rada opisala to početje, samo pri svojem pudlju je iz obzirnosti uporabljala skovanko *psičkanje*.

»Hej, model moj potrební, dajva se raje *zgučavati*, saj naju čaka sedem vročih noči v najinem šotorčku,« mu je nagajivo prišepnila in ga potrepkala po izboklini v njegovih večnamenskih kratkih hlačah, ki so lahko služile tudi kot kopalke.

Kris se je sprijaznil, da do večera očitno ne bo nič mesenega, razen mogoče v sendviču ali na krožniku, zato se je preklopil na breztelesni kanal in ji hihitaje odgovoril:

»*Dio povero*, boš ti že videla in začutila moje *gučanje*, ko pridemo *tam* in se bo noč nocoj spustila na komiške borovce in morsko valovje,« je poskušal oponašati pesnika, pri čemer je po primorski navadi namerno uporabil napačen prislov *tam* namesto *tja* in množino namesto dvojine, da jo je malce jezil v vsej njeni prikupnosti.

»Me pa zanima nekaj drugega, grlica moja: ali še velja, da bova skušala osvojiti *tisto*, o čemer premlevava že ful dolgo časa?«

Ajša je odvrnila pogled in komajda slišno zamrmrala:

»Okej, saj sem ti že povedala, da si me po vseh teh mesecih planiranja in pregovarjanja prepričal, ampak a si res stoodstoten, da je varno in dovoljeno, v skladu z zakoni, da ni

slučajno prepovedano in bova morala plačati mastno kazen ali naju bodo celo vtaknili v zapor, saj veš, kako brutalno zoporni so lahko glede tega Hrvati?»

»Alora, brez skrbi, draga moja *ragazza*, vse sem stokrat premislil in bova podvig izvedla tako, da se tebi ne more nič pripetiti, meni pa tudi ne, ker sem v odlični kondiciji in še nikdar tako dobro pripravljen,« jo je tolažil Kris, čeprav ga je v prsih stiskala mračna slutnja, da žonglirata s tempirano bombo.

»*Zgučano*, potem je vse v najlepšem redu, ti popolnoma zaupam. Če boš priden, te bom po večerji povabila na petelinji zajtrk.«

Kris je zmedeno vskočil v njeno vroče povabilo: »A ne pravijo, da je petelinji zajtrk to, kar sva imela že danes res zgodaj zjutraj?«

»Seveda je to to, toda ti si dobil le predjed in te glavna še čaka, tako da veš, da se imaš česa veseliti!« se je nasmejala Ajša in obet vročih morskih noči, začinjenih še s ščepcem nevarnosti, se je poblisnil v iskricah v očeh obeh.

Prižela se je na njegove prsi in utonila v spanec, Kris pa se ji je po kratkem spominjanju strastnega seksa za dobro jutro v obetu nadaljevanke kmalu pridružil.